

L^e - Betreft op 18 december 2003 aan de openbare zitting van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde
 Kinningsverzoeken op 22 december 2003

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 08 december 2003 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Not.nr. 66.22.2359/01/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, technicus, geboren te _____ op _____, wonende te _____ ;
2. _____, bejaardenhelpster, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Beklaagd van : te _____

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

Bij inbreuk op de artikelen 2. 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden.

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

in casu :

- A. op 27 oktober 2001 (stuk 7) :

het optrekken van een dubbel houten garage van 5 meter op 6 meter ;

- B. vanaf 27 oktober 2001 tot de datum van het bevel tot dagvaarding :

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:
ligging:
aard en oppervlakte: huis, 4 a 55 ca
wijk en nummer van het kadaster
en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: geboren op
die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van afstand tussen en
 voor 1/2 vol eigendom d.d. 31/07/2002 en krachtens de akte van aankoop d.d. 13/07/
 2001.

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 13 mei 2003 werd betekend aan de eerste en aan de tweede beklagde door afgifte aan een aangestelde ;
- de ontvangstbewijzen waaruit blijkt dat de beklagden op 13 mei 2003 de voor hen bestemde exemplaren van de dagvaarding in ontvangst hebben genomen ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 15 mei 2003 onder de referte nr.
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de eerst beklagde in zijn middelen van verdediging voorgedragen door hemzelf.

De tweede beklagde, die aanwezig was op de zitting van 2 juni 2003 waarop de zaak tegensprekelijk werd uitgesteld, is niet meer verschenen op de openbare terechtzitting van 1 december 2003.

1. Aanpassing van de dagvaarding

De rechtbank heeft op de openbare terechtzitting van 2 juni 2003 in de tenlastelegging B der dagvaarding de woorden "de datum van het bevel tot dagvaarding" vervangen door "7 mei 2003". De partijen werden in kennis gesteld van deze aanpassing van de dagvaarding met uitnodiging om zich desgewenst te verdedigen. Na aanpassing worden de beklagden nog steeds vervolgd voor dezelfde feiten als die welke aan de oorspronkelijke tenlastelegging B ten grondslag lagen.

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1.1.

Op 29 oktober 2001 werd door de lokale politie van vastgesteld dat op een perceel gelegen aan de kadastraal gekend als (agrarisch gebied) een dubbele houten garage werd gebouwd (afmetingen 5 op 6 meter, inplanting op ongeveer 0,50 meter van de naast en achtergelegen eigendommen). De garage bleek reeds volledig afgewerkt (st. 1-6 DE.66.22.2359/01).

2.1.2.

De eerste beklagde verklaarde op 29 oktober 2001 : *"... Een drietal maanden geleden heb ik tesamen met mijn vriendin de eigendom in de gekocht ... Achteraan op het perceel stond een bouwvallige garage in hout, die gebruikt werd als stalling voor paarden. Dit bouwwerk was in zeer slechte staat. Wij hebben dan besloten om het vervallen houten gebouw volledig af te breken en een nieuwe houten garage te plaatsen. Ikzelf heb de werken uitgevoerd. Ik heb de werken uitgevoerd op zaterdag 27.10.01. De werken waren gedaan op één dag: Ik wist niet dat ik voor dit werk een bouwvergunning moest hebben omdat het op dezelfde plaats staat als het vorige. Ik heb de garage opgetrokken op ongeveer 0,50 meter van de aanpalende eigendommen. Ik zal me zo vlug mogelijk tot wenden om een vergunning te bekomen"* (st. 7 DE.66.22.2359/01). De tweede beklagde gaf volgend relaas : *"Ik ben mede-eigenares van het goed dit tesamen met mijn vriend Achteraan op de eigendom hebben we een houten dubbele garage gebouwd met als afmetingen: 5 meter op 6 meter. De garage die in hout is werd door mijn vriend op 27.10.01 afgewerkt. Ik wist niet dat er voor dit bouwwerk een bouwvergunning nodig was, temeer omdat op diezelfde plaats een vervallen tuinhuis-stalling stond met dezelfde afmetingen. We zullen ons tot wenden om een aanvraag in te dienen."*(st. 8 DE.66.22.2359/01).

2.1.3.

Bij brief d.d. 8 maart 2002 deelde het college van burgemeester en schepenen van mede dat het herstel in de vorige staat werd gevorderd (st. 18 DE.66.22.2359/01). Bij brief d.d. 13 juni 2002 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering aan de procureur des Konings bij deze rechtbank bezorgd (st. 19-22 DE.66.22.2359/01) waarbij het herstel in de vorige staat werd gevorderd bestaande in de afbraak van de garage, het verwijderen van de eventueel vloerplaat en funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein. De constructie werd strijdig geacht met de bestemming zoals vastgelegd in het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan (agrarisch gebied) en de zonevreemde constructie werd niet vergunbaar geacht op basis van artikel 145bis van het decreet van 18 mei 1999. Er werd gevraagd de herstellvordering te koppelen aan een dwangsom van 125,00 EUR.

2.1.4.

Bij stedenbouwkundige vergunning d.d. 18 juli 2002 werd aan de beklaagden toegestaan de garage aan te bouwen aan de woning. De eerste beklagde verklaarde dat hij de niet vergunde constructie zou afbreken en hergebruiken voor de vergunde constructie. Hij beloofde de grondplaat weg te breken en het afval van het terrein te verwijderen (st. 25-34 DE.66.22.2359/01).

2.1.5.

Bij een nazicht door de politie van de zone _____ werd op 27 november 2003 vastgesteld dat de garage en het afbraakmateriaal werden verwijderd, dat de garage werd verplaatst naast de woning zoals toegestaan door de nieuwe vergunning, maar dat de vloerplaat nog niet verwijderd was (map aanvullend onderzoek).

2.1.6.

Uit een op de openbare terechtzitting van 1 december 2003 neergelegde foto blijkt dat de vloerplaat inmiddels werd verwijderd.

2.2.1.

Uit de voormelde gegevens blijkt dat de beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B zoals aangepast. Een bouwvallige garage werd gesloopt en op 0,5 meter van de perceelsgrenzen werd een nieuwe en vrije ruime garage gebouwd. De beklaagden kunnen niet ernstig voorhouden dat zij niet zouden geweten hebben dat voor een dergelijke constructie geen vergunning vereist was. Elkeen weet dat voor een dergelijk gebouw wel degelijk een vergunning is vereist.

2.2.2.

De rechtbank merkt op dat door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (*B.S.* 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en vierde lid werd toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door de artikel 146, eerste lid. 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering geldt evenwel niet indien ze een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg. In de herstelvordering werd aangegeven dat de opgerichte constructie strijdig is met de bestemming die werd vastgelegd in het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan _____ (agraris gebied) en dat deze zonevreemde constructie niet vergunbaar is op basis van artikel 145bis van het decreet van 18 mei 1999. Er moet dan ook worden aangenomen dat de zonder vergunning opgetrokken constructie een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de

bestemming krachtens het plan van aanleg en de instandhouding ervan wel degelijk strafbaar is gebleven.

3. Straftoemeting

3.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B zoals aangepast zijn in hoofde van de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

3.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezins-toestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

3.3.

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De be-
klaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het
beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen
hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede
ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

3.4.

De eerste beklaagde is jaar oud, monteur centrale verwarming van beroep, de
tweede beklaagde is jaar oud en bejaardenhelpster. Zij wonen samen en hun
gezinsinkomen bedraagt ongeveer 2.354,99 EUR. De tweede beklaagde beschikt over
een vlekkeloos strafrechtelijk verleden. De eerste beklaagde kwam in het verleden al in
contact met de justitie (drugs) doch de vonnissen die in dat verband werden gewezen
dateren van meer dan 8 jaar terug zodat mag worden aangenomen dat de eerste be-
klaagde zijn leven heeft gebeterd. De rechtbank houdt geen rekening met het vonnis
d.d. 28 april 2000 van de politierechtbank te Brugge dat is gewist bij toepassing van
artikel 619 Sv. Ten gunste van de beklaagden spreekt dat zij vrijwillig tot herstel zijn
overgegaan.

3.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale
en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te
weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen
aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een orden-
telijke ruimtelijke ordening te komen.

3.6.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagden elk voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen zoals aangepast de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

4. De herstellvordering

Uit de stukken die aan de rechtbank werden voorgelegd blijkt dat door de beklaagden werden overgegaan tot een integraal herstel in de vorige staat. De herstellvorderingen moeten dan ook als ongegrond worden afgewezen.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40 en 65,

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 1°, 147, 149 en 204 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSpraak TEGENOVER DE EERSTE BEKLAAGDE
EN BIJ VERSTEK TEGENOVER DE TWEEDE BEKLAAGDE

Veroordeelt de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____
voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B samen zoals
aangepast ELK tot een geldboete van 26,00 EUR, verhoogd met 40 decimes. of 130,00
EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste
beklagde _____ en de tweede beklagde _____ uitgespro-
ken geldboeten van 130,00 EUR telkens kunnen worden vervangen door een gevange-
nisstraf van telkens 8 dagen.

Spreekt bovendien de verplichting in hoofde van de eerste beklagde _____
en van de tweede beklagde _____ uit om ELK EENMAAL een
bedrag van 10,00 EUR, met 40 decimen verhoogd. 50,00 EUR bedragende, te betalen
bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van
opzettelijke gewelddaden.

Wijst de herstellvorderingen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van
het college van burgemeester en schepenen van _____ af als ongegrond
gelet op het door de beklagden zelf gerealiseerde herstel in de vorige toestand.

Legt de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____
ELK een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 konin-
klijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie op 101.52 EUR
en veroordeelt de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____
roofdelijk tot de betaling van deze kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
ACHT DECEMBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adjunct-griffier.